

Vaasan Ladun hiihtovaellus Haltille 22.-29.4.2023

Matkakertomus

Anna-Stina Strang

Lauantai 22.4

Huhtikuisena lauantaiamuna lähdimme Sepänkylästä pikkubussilla peräkärry pullollaan kohti Kilpisjärveä. Tänä vuonna lupaa ei saatu huoltokelkalle, joten hiihtovaellus tehtiin ahkioilla. Sekä päivähiihtäjien että hiihtovaellusporukan tavarat saatiin kuljettajan tetrismäisellä strategialla pakattua peräkärryyn.

Majoituttuamme Kilpisjärven Tundra-mökkeihin nautimme maittavan illallisen ravintolassa. Ensikertalaisena tällaiselle hiihtovaellukselle osallistuneena oli vatsanpohjassa sekä jännitystä että malttamattomuutta tulevasta hienosta viikosta.

Sunnuntai 23.4

Tukevan aamupalan jälkeen starttasimme hiihtovaellukselle sunnuntaina aamupäivällä 9 hengen voimin. Ahkion vetämiseen tottui nopeasti. Ensimmäisen päivän hilpeä ja odottava tunnelma näkyi auringon porottamien hiihtäjien poskilta.

Keittelimme lounaan Saarijärven vanhalla tuvalla. Vielä olisi pitkä nousu Kuonjarjohkalle. Täyteen pakattuine ahkioinemme saavuimme lopulta iltamyöhään Kuonjarjohkan varaustuvalle. Ensimmäinen päivä oli kyllä ylivoimaisesti raskain. Ruuan jälkeen ei unta tarvinnut juurikaan houkutella.

Maanantai 24.4

Hyvin nukutun yön jälkeen pakkailimme ahkiot ja suuntasimme jälleen upeassa auringonpaisteessa kohti Meekonjärveä. Auringon valaisema lumikenttä ja edessä avautuvat tunturihuiput saavat taatusti arjen unohtumaan.

Päätimme huiputtaa Saivaaran. Jätimme ahkiot ja kapusimme tämän geologisesti mielenkiintoisen vaaran päälle. Näyttävä esimerkki kiven rapautumisesta.

Saivaaran huipulla

Palasimme ahkoille ja jatkoimme vielä tovin. Vihdoin Meekon kämpä näkyi, nälän jo kurniessa melkoisesti.

Timo R., Louise ja Arto Meekolla nauttimassa illan viimeisistä auringonsäteistä.

Tiistai 25.4

Keli oli edelleen puolellamme, aurinko helotti siniseltä taivaalta eikä tuulesta ollut tietoaakaan. Lähdimme Meekolta suuntana Pitsusjärven varaustupa, mielessämme ennuste huomista lumimyräkästä. Halti kannattaisi valloittaa tänään, sään vielä ollessa täydellinen. Toisaalta mieltämme varjosti myös rajallisuus yhden päivän voimien riittävydestä ja jaksamisesta.

Suunnitelmana oli lounas, tai pikemminkin jo päivälliseksi venähtänyt keittely Pitsusjärven kämpällä. Siitä halukkaat voisivat lähteä huiputtamaan Haltia, joko vielä sinä iltana tai seuraavana päivänä. Jäisimme joka tapauksessa kahdeksi yöksi varaustupaan.

Syötyämme osa meistä päätti lähteä Haltille. Tietäen, että noususta tulisi todella raskas jo tehdyn päivämatkan jatkeeksi. Takaraivossa ennuste huomista kelin huononemisesta, tämä olisi ainut tilaisuus. Taival Suomen korkeimmalle kohdalle tuona iltana vaati sylillisen tahdonvoimaa. Huipulla oli hyisen kylmä, mutta tunne oli minulle ennenkokematon. Rinnassa sykki ilo ja voitonriemu, kun katselimme joka suuntaan avautuvia lumisia kivikenttiä, isoja ja pienempiä huippuja. Ihmisen pienuus ja kiitollisuus kokemasta tuli läpi silmäkulmasta.

Timo R., Timo H., A-S, Louise ja Erkki Haltilla

Keskiviikko 26.4

Aamu valkeni Pitsusjärvellä suttuisena, mikä ei oikeastaan haitannut yhtään. Eilen olimme käyneet Haltilla upeassa kelissä ja tänään olisi ansaittu lepopäivä. Vaan emmehän me malttaneet lepopäivää pitää. Suurin osa lähti päiväreppureissulle lumipyryn halki katsomaan paikallista nähtävyyttä, Urtashotellia. Loput jäivät Pitsusjärvelle tupaisänniksi pilkkimään ja kantamaan vesiä.

Urtashotelli oli kuvittelemaani vaatimattomampi asumus. Sumun, kosteuden ja tasaisen harmauden ympäröimänä, pieni junanvaunun kokoinen kämpä sulki meidät hämyiseen ja ajan patinoimaan huomaansa juuri oikealla hetkellä kun kaipasimme suojaa ja evästaun poskia ahavoittavalta viimalta.

Värikäs joukko matkalla Urtashotelliin. Pikkutauolla Vuomakasjärvellä.

Torstai 27.4

Keli oli hiukan parempi kuin eilispäivänä, ja iltapäiväksi luvattiin jälleen aurinkoa. Lähdimme toiveikkaasti taittamaan matkaa takaisin kohti Kilpisjärveä. Edessä olisi pitkä päivämata Meecon kautta Kuonjarjohkan varaustupaan. Eilispäivän lumimyräkki oli tasoittanut meille lumen samettiseksi kerrokseksi ohutta puuteria, joka sai suksen luistamaan ja hymyn kirpoamaan joukon huulille.

Torstiaamun harmaus väistyi ja aurinko helli meitä jälleen

Lounastimme Meekolla ja tervehdimme suurta koiravaljakkoa. Lumikengätkin tulivat tarpeeseen kavutessamme Meekon laaksoa ylöspäin. Emme olleetkaan niitä vielä tarvinneet niitä Haltille kivuttaessa. Viimeisen illan kunniaksi Arto paistoi Kuonjarjohkalla lättyjä. Osa oli lähtenyt jo alkumatkasta ennalta suunnitellusti yhden yön jälkeen takaisin Kilpisjärvelle, mutta meistä oli tullut tiivis joukko viikon aikana.

Perjantai 28.4

Viimeisen etapin saimme lasketella Kuonjarjohkalta Saarijärvelle kovan myötätuulen siivittämänä. Mäenlaskutaitoja sai tosissaan käyttää, kun selän takaa puhaltava voima työnsi alamäessä valtavalla intensiteetillä ja ahkion kontrollointi oli haastavaa. Selvisimme ennätysajassa, oikaisten pienen palan Norjan halki Saarijärven uudelle tuvalle syömään. Haikeus reissun loppumisesta ja toisaalta helpotus sen onnistumisesta valtasi meidät. Enää viimeinen nyki Kilpisjärvelle ja pääsisimme saunan lämpöön ja Tundrean hienon illallisen kimppuun.

Viimeiset laskut Saana taustalla

Ensikertalaisena olin todella tyytyväinen matkaan ja iloitsin uudesta kokemuksesta. Nautin niin kovasti että olisin voinut vielä jatkaa vaellusta, ehkä muutaman lepopäivän jälkeen. Ihminen pärjää lopulta hyvin vähällä, kun ottaa omakseen ympärillä olevan kauneuden, karuuden ja yksinkertaisuuden.

Kiitos Arto, Timo R. ja Louise, Roope, Timo H., Erkki, Tapio ja Hannu